

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII.“

Biblia.

În culină pocneau vesel uscăturile. Bătrânul câne Bodri să culcasă la căldură lingându-și talpele. Clara curătea sîrguincios cartofi pentru zamă. În oală ferbea apa clocotită. Aburul arunca jos acoperemântul oalei și zama izbucnind sfârâia pe vatra focului. Clara sări cam iritată de pe scaunul cel mic. Ea era camarieră, bucatăreasă. De toate era. Ea era și câștigătorul pâinei. Minunat lucru de mână știa să facă. Totuși foarte rău îi plăteau. Mult le trebuia lor însă. Tata ei foarte mult i-a costat. Medicamente scumpe, ceaiurile și băile mare sumă i-a mistuit. Însă Clara nu-și cruța ostăneala. De multe ori și miezul nopții o ajungea lângă lampă. Lucra neostenită. Tata ei nenumărate ori s'a rugat de ea:

— Aibi grije de ochii tăi dulce fica mea. Lumina ochilor tăi este viața mea.

— Nu așa, dulce tată, — zise Clara — sănătatea ta e lumina ochilor mei. Arătătorul orologiului de pe perete arată douăsprezece. Clara văzută că timpul era înaintat. Să făcu pălidă. Plecându-și capul nainte asculta.

— Ei vin! — strigă cu glas tremurând. Bătrânul Bodri sări spăimântat, își sburli părul. Ușa să deschisă. Un bărbat foarte mare întră pe ea, însoțit de un tânăr. De pe caput și pălăria își-au scuturat zăpada, de pe picioare au măturat-o cu mătura luată

din colți, fără ca să fie vorbit numai un cuvânt, afară de săluta obicinuită. În culină să făcu o liniște mare torturătoare pe o minută. Clară să uită spăimântată la oaspeți, cari nu pe neașteptare veniră.

— Să pare că știți deja pentru ce am venit — intrerupsse bătrânul liniște.

— Plăcați în lontru — zise Clara tremurând și deschise ușa odăii. Ei intrară în odaia strălucindă de curată. Șezură la masă. Bătrânul lua din buzunarul său adânc un călimar, puse sus ochilarii, puse naintea sa o coală de hârtie lungă și voia să scrie.

— D-le executor, rogu-vă — îl rugă Clara plângând — pentru D-zeu, nu o faceți încă! Tata vine minton! Va plăti datoria! Numai la vecini s'a dus a cere împrumut. Fiți cu puțină răbdare, dacă cunoașteți pre D-nezeu. Nu ne nimiciti.

— Așteptăm puținel — zise executorul. După puțin minute întră părintele Clarei. Omul cel slab și uscat era nobilul R. Heckenberger, abea putea sta pe picioare. Peptul îi găfăia de marea lui grabă. Când șezu îi-a înneecat tusa graiul. Clara măsura cu ochii plini de lacrimi pre executor de sus până jos. Ca și când ar fi voit să zică: Vedeți ce ați făcut!

Șterse fruntea asudată a tatălui ei Sărută mâinile lui și întrebă fricoasă:

— Adus'ai bani, dulce tatucă?

Boluavul făcu din cap negând și săcându-i puterile să resturnă pe scaunul său. Executorul nici nu căuta

la ea că plângea amar, scrise toate pe rând, ce să afla în odaie și apoi să îndepărtă cu însoțitorul său.

Când boluavul își veni în ori, strânsă fica sa cătră sine.

— Nu te năcăji fiica mea. Ne va ajuta pre noi bunul Părinte cerese.

— Voi căta de lucru, dulce tată. Nu voi lăsa să ducă patul acela în care dormi, — Tu trebuie să fii culcat în pat. Da, ne ajută bunul D-zeu. Să ne rugăm.

Ea să duse la dulap. luă din ascunsul lui o biblie bătrână groasă îmbrăcată cu placă de argint — Sărută carte cea bătrână și cinstită, o deschisă la Psalm 23, pre care îl ceti cu glas: apoi plecându-se pe genunchi s'a rugat. Părintele ei bolnav aștepta capătul rugăciunii cu mânilor înclescate. Când văzu, că fica să sculă dela pământ, zise cu glas șoptitor:

— Mânca-om doară dulce fiica mea.

Clara acoperi degrabă masa în culină. Acolo era mai cald. — Pe masa cea mică, mâncarea cea modestă și sărăcoasă. După mâncare să culcă bolnavul. Clara folosind acest timp, să grăbi la d-na mare C din strada lignizului, care-i detora cu 42 mărci pentru lucru de mână. Ahea o lăsară în lăuntru. În odaia cea luxuos mobilizată să uita împrejur. Ce fericire! cugetă în sine. După un timp îndelungat veni d-na mare.

— N'am bani — o primi brutal.

— Doară mâne, Măria Ta.

— N'am nici de cum bani. Așteptați. Nu fug eu cu ei. Nu îți voi mai da de lucru. Știi!

Clara să retrase. Sângele îi să sui în față. Gângăvi ceva. Ce-i ar fi oare păcatul. Pentru ce mânie pre d-na mare pre sine.

Dară când părintele eie așa de bolnav. Împlecându-se părăsi salele cele strălucite. Și aici ar fi 42 de mărci? Că ei și din prețul unei icoană ar putea trăi cu lunile! E adevăr, domni (și bogăți) nu au datină a plăti. — Aceasta-i numai a săracilor dătorință. Acum ce să facă dar'?

Să duse acasă. Deschise dulapul culinei, în el să afla o jumătate de pânișoară de alaltăeri, în preț de 3 groșițe (în banii noștrii 1.72 fileri).

Tocmai destul va fi ca să nu murim de foame — cugetă în sine.

Vântul șuerător scutura fereastra. — În cuptor bișbăia focul. Pe firmament să alungau nori întunecoși. Zăpadă pica în fulgi mari. Clara să cugeta. Ceva i-a zărit în minte. Se întristă.

— Mă va ierta — zise încetșor. Bătrânul Bodri să netezi cătră ea linguşind. Ca și când ar fi voit să o mângăie.

Clara își luă cărpa cea mare. — Mai luă ceva din dulap. Închisă ochii, ca nici ea să nu vază, ce face. Să uită că doar me tata ei. Durmea. Cu fericire privea fața lui surizătoare. Îi sărută fruntea. Încuia ușa culinei și să grăbi pe trepte în jos.

Un cias bun trecu, pe când să întoarse. Părintele ei încă durmea. Îl sculă.

— Atunci nu poți dormi la noapte — zisă ea gingășel.

— Ce-i de nou fiica mea? plătitu' a d-na mare?

— Nu, nu 'mi-a plătit. Ceva trebuie să mărturisesc dulcelui și bunului meu tată, pe când tu durmeai voiam să duc biblia cea cu placă de argint în casa de împrumutat pe zălog, și pecând' luai affai o asemnare nouă de o mie de mărci, care m'am grăbit îndată a o schimba. — Iată bani dulce tată, acum a nu 'ți duc patul. Ne ajută bunul nostru Părinte cerese în lipsa cea mai din urmă, celor ce să încred în El.

— Vezi dulce fică, Atotputernicul nu părăsește pre cei săraci, El poartă grija văduvelor, orfanilor. Să-i mulțămim bunătatea.

Clara să duse la dulap, luă nainte cuvântul D-zeesc și ceti din nou Psalmul 2 -lea. Să plecă și să rugă!

Când sfârși rugăciunea din inimă mulțămitoare, își șterse ochii de lacrimi.

Fața bolnavului strălucea de fericire.

— Știi tu — zise — ce nea mântuit de moarte.

Clara să uită la tata întrebând.

— Moaștea ta, apărătorul tău, darul mamei tale pioasă adormită: sfânta biblie.

Clara căzu pe grumazul tatălui ei, ca să ascundă lacrimile ei de rușine. Și sărutându-1 șopti:

— Da, tată, biblia, Domnul însuși...

Vin' aproape.

Vin' aproape cel ostenit,
Domnul Iisus te chiamă!
Grăbește nu 'ntârzia!
La El să aibi odihna.
Masa deja-i pregătită,
De demult pentru tine,
Vină, întră fără frică;
Că locul tău gata e.

Veselie, glorie, pace,
Umple aici sufletul,
Glas frumos al Îngerilor,
Va 'mbucura 'iei locul.
Aici cuvântul Domnului,
E hrana beutură,
Ce 'noește și mângăie.
Pre cel ce îl ascultă.

Acum ai timp, acum vină,
Ușa încă-i deschisă!
Acum încă poți să întri,
Călea înaintea îți stă.
Oh dar, auzi: sună cheia,
Trosnesc deja porțile,
Puțin timp, și se închide
Naintea ta căile.

Poți apoi să te rogi să bați
Afar' de ușa 'nchisă;
Nu te va auzi nimeni,
Ori și cum te vei ruga.
Numai un cuvânt va suna,
Acest'a fi infiricoșat:
„Departă-te dela mine
Nu te cunosc, blăstămat!”

Păcătosome, eugetă
Timpul cât îți e de scurt
Poate astăzi, poate mâne,
E târziu toate-au trecut.
Toată ziua, în toată seara
S'apropie moartea ta,
Trebue să mergi de-icea,
Să stai la judecată.

Cum vei sta înaintea lui,
Gol și cu mână goală?
De nu îți câștigi haine albe,
Dela Iisus podoabă?
Vină dară acum ai timp,
Încă sună chemarea!
Ca să aibi tu, să am și eu,
Vecinică fericirea.

Raze ferbinți de soare.

Sub razele ferbinți ale soarelui în Africa odinioară, precând încă nu era oprită neguțătoria de sclavi (robi), luera în țarină o grupă de scavi. Lucrul era foarte ostenitor și supraveghetorul era cu biciul în mână deprins cu cruzimea de mult timp. Mai voia să caute plăcerea stăpânului său, de cât, ca să cruțe viața sclavilor. Mai mult sbiciaia pre cei slabi și bătrâni, că acestia îi erau mai mult în cale.

Între sclavi era unul, care prin puterea și istețimea sa s'a făcut vederat, pe lângă aceia era blând și umilit. Supraveghetorul îl petrecea cu mirare; văzu de ce natură blândă era, nici odată nu blestema și în deosebi aceia-i bătea la ochi, că față de bătrânul Tom, care era bolnăvicios, cu deosebită pază și iubire se purta. Dacă trebuia să facă o cale îndelungată, ducea și a bătrânului sarcină și unde să odihneau, acolo îi făcea loc cât de bun de odihnit.

„Achmed“, strigă într'o zi supraveghetorul cu neplăcere, „lasă-l pre nebunul acela bătrân, ce te ostenești pentru el, că și așa nu-ți mulțumește el aceasta!”

„O știi, Domnul meu“, răspunse Achmed liniștit.

„Pentru ce te ostenești dară? Îi datorezi doară ceva mulțămită? Ce ar fi putut face pentru tine bicherul cel târziu? Sau ți-e el tată?

„El mi-a fost neamic și al lui păcat este, că sunt selav“.

O clipă să uimi acesta de cuvintele lui Achmed apoi zise așa: „Tu ești nebun!“

Achmed surâse. „Eu sunt creștin, domnul meu“.

„Ce lucru are acela cu Tom?“

„Oh da mult, domnul meu, pentru că creștinii iubesc pre neamicii lor.“

Oare învățatu-tea-i și tu, sufletul meu, la acest lucru frumos? Învăță-l în școala Mântuitorului, care a murit pentru noi, cari eram neamicii lui.

Domnul nostru, iartă-ne păcatele noastre ajută-ne a iubi și a ierta la toți aceia, cari ne supără pre noi. Amin.

Telegramul și păiajinul.

O foaie apărută în Shanghai anume „Lloydul ostasiatic“, scrie, că în Japonia adeseori pe căi îndepărtate nu e cu putință a folosi sârma (drotul) electric pentru comunicarea telegramelor. Și ce dă cauză la aceasta? Gândiți numai, păinjinul. Aceste animale mici industriale folosesc spre întărirea țesăturii lor fină, stâlpii ceia mai scurți, și sârmele, izolatorii (văile) și pământul, ca puncturi sprijinitoare, așa că țesăturile, când să umezesc de roua picată pe ele servesc ca o scară potrivită care conduce puterea electrică la pământ.“ S'au trimes deci sute de lucrători cari cu măhuri de bambus, să elibereze sârmele și stâlpii de țesăturile fatale, dară torcătorii și țesătorii cei mici și sârguincioși cu 8 picioare, sunt cu mult mai mulți și lucră cu mult mai sârguincios de cât

japonezii, și așa ei, lucrul lor îl fac din nou, așa că lucrătorii din nou trebuie să facă lucrul lor, stricănd țesăturile.

Scumpe cetitor! cari suntem ai lui Isus, noi avem prin Duhul sfânt împărtășire cu Tatăl și cu Fiul dar așa legătură să poate ușor întrerupe prin niște lucruri mici, cugetări, vorbe, dorințe și pofte, după cari aleargă oamenii, și să lasă „țesuți“ precum și acolo puterea electrică de păiajini. Rugăciunea devine numai o formă moartă fără putere, nu merge în sus; și cuvântul lui Dumnezeu și-a pierdut prosătărea valoarea și puterea sa; „legătura cu lumea de sus“ este cu o cale întreruptă. — O, dacă cândva așa s'ar întâmpla, atunci să ne sculăm spre a ținea judecată fiește-care în sineși, să stricăm țesăturile, și noi vom fi iarăși trezi și fericiți. Da, să umblăm noi într'adevăr în judecata de sine și sub frâul Duhului sfânt.

Cine poate vedea pre D-zeu.

Pe o corabie, care plutea dela India de ost spre Anglia, să afla un missionar și un ofițer. Ambii ajunseră în timpul călătoriei aspru de olaltă, precând ofițerul băjocorea credința missionarului. Într'o zi stătu ofițerul cu un ochian în mâni și să uită neîncetat către cer.

„După ce te uiți d-ta?“ întrebă missionarul.

„Eu caut pre D-zeul d-tale, despre care d-ta atăta mi ai fabulat, dară nu'l pot descoperi.“

„Pre acela nu'l vei afla d-neta“, raspunse missionarul, „că în biblie este seris: „Fericiți sunt cei curați cu inima, că ei vor vedea pre D-zeu“.

Ofițerul puse ochianul său la loc și dispăru.

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.		
Prețul abonament	Trimis pe postă	Pentru străinătate
Pe un an 52 fl.	Pe un an 1. cor.	Pe un an 2.— c.
Pe 1/2 an 28 „	Pe 1/2 an 56 fl.	Pe 1/2 an 1.20 fl.
IAR PENTRU DE ÎMPĂRTINIE INLESNIRE MARE.		